A°. 1832. N°. 60.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 27 JULIJ.

Algemeene Secretarij.

Den 26 *Julij* 1832.

Alzoo J. L. DE BIJE en J. C. DOERRLEBEN, in qualiteit als Testamentaire Executeuren des Boedels van wijlen den Heer PIETER DIRK VAN ESCH, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen hebben geadresseerd, met verzoek om te mogen verkrijgen Brieven van Manumissie voor het mulatte kind genaamd HOOP, *bij den Heiligen Doop genaamd* PIETER HENDRIK, gemelden Boedel in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, zulks algemeen bekend te maken, en een jegelijk, die eenig regt of pretentie op de gemelde Slaaf mogt sustineren, op te roepen, om binnen den tijd van *drie* weken, na dat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare Dagbladen of Couranten zal zijn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Algemeene Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte Brieven van Manumissie verleend worden.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

AMSTERDAM, 21 Mei.

Van Rome wordt ons, dd. 5 Mei, het volgende geschreven: Een buitengewoon voorval, hetwelk ongetwijfeld door het Heilig Collegie vooraf is aangelegd geworden, heeft tot een protest van wege den Heer St. Aulaire aanleiding gegeven. De zich te Rome bevindende Kardinalen bewijzen hulde aan eenen Souverein door, op zijn verjaarfeest, hunne edellieden te zenden naar den ambassadeur; die dien Souverein vertegenwoordigt. Deze formaliteit is op den 1sten Mei jegens den Franschen gezant niet voltrokken geworden, die echter, naar het gebruik, de ververschingen had doen gereed maken, welke voor de gezegde edelen waren bestemd. De Heer de St. Aulaire heeft zich in eene krachtvolle nota beklaagd, dat de etiquette van het Romeinsche Hof, ten zijnen aanzien, niet was in acht genomen. De Heer de St. Aulaire heeft zelf zich op het Vatikaan vervoegd, om zijn tegenvoorstelligen aan Paus Gregorius XVI op te dringen. Z. Heil heeft hem geantwoord dat hij zich rekenschap van dit verzuim zoude laten geven, om er de oorzaak van te weten, en des anderen daags is de Kardinaal Macchi gelast geworden den Franschen gezant te berigten dat het afzien van den Kardinaal Pacca de eenige oorzaak was, dat hij vergeten was geworden. De Ambassadeur heeft daarop aangemerkt dat de Kardinaal Galeffi den Kardinaal Pacca moest vervangen, en dat de Koning Louis-Philippe zijn meester, in geenerlei wijze had *behooren vergeten te worden*. De Heer de St. Aulaire heeft sterk aangedrongen op het verkrijgen eener openbare voldoening, verklarende dat, zoo deze hem geweigerd werd, hij zijne paspoorten vragen zoude om heen te gaan.

Deze zaak is gewigtig, indien men alle zich daaraan hechtende omstandigheden op het oog neemt. Niemand anders dan de kardinaal secretaris van staat was bij de feestviering in de kerk en bij het gastmaal van den Minister tegenwoordig. De drie Gevolmagtigden van Oostenrijk, Pruissen en Rusland zijn noch ter kerk noch bij den ambassadeur verschenen. Vier Romeinsche Prinsen, tot den feestmaaltijd van 1 Mei genoodigd, hebben geweigerd er te komen. Die weigering en afwezigheid moeten vooraf beraamd zijn, en uit dezelfde oorzaak ontspruiten.

Op het oogenblik dat ik dezen brief schrijf, was het antwoord van den staatssecretaris op de nota van 2 Mei nog aan den gezant niet toegekomen. Het gerucht begint zich te bestendigen dat ten gevolge van opgemelde veronachtzaming, eene vriendschapsbreuk tusschen de beide gouvernementen op handen is.

MENGELWERK.

FAZIO VAN PIZA.

Men vindt in de jaarboeken van Piza, den naam van Guglielmo Grimaldi, die uit de staten van Genua zich in deze stad, in den ouderdom van 22 jaren, zonder andere hulpmiddelen dan zijne kunstvlijt, met der woon kwam neerzetten. Weldra had hij eenig geld gewonnen, hetwelk hij, door hetzelve op woeker uit te zetten, zoo zeer wist te vermeerderen, dat hij eindigde met zeer rijk te worden. Altijd even zuinig, als of hij arm ware, geene andere verzucht, geen ander genot kennende, dan zijn schat te vergrooten, en zijne landgoederen te vermeerderen, leefde hij altoos alleen, en zag zich in zijnen ouderdom, meester van een ontmetelijk vermogen, van hetwelk hij geen enkelen daalder zou afgezonderd hebben, hadde hij daarmede ook het leven eens vriends kunnen redden, of eene wereld van de eeuwige straffen kunnen afkoopen. Zoo werd hij dan ook door al zijne medeburgers verfoeid, en moest zijne onverzadelijke gierigheid in het einde duur betalen.

Op zekeren avond, na met eenige woekeraards zijner kennis gegeten te hebben, laat naar huis keerende, werd hij door eene onbekende hand aangegrepen, en zich in het hart gewond voelende, zette hij zich, onder het schreeuwen om hulp, op de vlugt. Te gelijker tijd barstte een vreesselijk onweder, van hagel, en zwaren storm vergezeld, los, hetwelk zijnen toestand nog akeliger deed zijn, en hem noodzaakte de digst nabij zijnde schuilplaats op te zoeken. Door verlies van bloed afgemat, en door het licht van een groot vuur uitgelokt, trad hij het eerste huis dat hij open vond, binnen.

Dit huis werd door eenen goudsmid, Fazio genaamd, bewoond, die dien avond, gelijk meest alle nachten, zich met het nemen van scheikundige proeven, onledig hield; deze arme man had zich namelijk sedert lang in het hoofd gezet, dat hij eindelijk tot de ontdekking geraken moest, lood en andere gemeene metalen in goud of zilver te herscheppen. Het was dan om den steen der wijzen te zoeken, dat Fazio dit groote vuur, hetwelk hem juist noodzaakte zijne deur te openen, ten einde een weinig frissche lucht binnen te laten, aangelegd had. Op het gedruisch van eenen tred zich omkeerende, ziet hij Guglielmo Grimaldi de vrek, binnentreden, en voert hem toe: « Hoe! gij hier vriend! op dit uur en in zulk eenen nacht?" waarop deze, hem ten antwoord geeft: « Helaas! ik ben in eenen rampzaligen toestand; ik ben aangevallen en verwond, door wien en hoe, is mij niet bekend.... en naauwelijks deze woorden geuit hebbende valt hij ter neder, strekt zich uit en geeft den geest. Fazio op dit gezigt niet weinig ontsteld en verschrikt, maakt zijne kleederen los, ten einde hem vrijer te doen ademen, en te beproeven hem in het leven terug te roepen, aanvankelijk geloovende, dat de ongelukkige vrek zich zelven door onmatig vasten, en de daar uit voortgevloeide krachteloosheid en verzwakking, den dood op den hals gehaald had. Doch de wonde in zijne borst gewaar wordende, en zijne pols niet meer voelende kloppen, ondervond hij dat hetgene Grimaldi hem gezegd had, maar al te waar was. — Zijn eerste werk was naar buiten te ijlen, en zijne buren te wekken, maar op den drempel van zijn huis, door de ontzettende hevigheid des onweders als ware het terug gedreven, keerde hij in zijne werkplaats terug. Fazio's echtgenoot Pippa, was dezen nacht benevens hunne beide kinderen, juist van huis, ten einde haren zieken schoonvader, die op eenige mijlen afstands van Piza woonde, te bezoeken. In stede van oogenblikkelijk geneeskundige hulp in te roepen, slopt Fazio zijne deur, doorzocht den doode, en vond in diens beurs niets dan vier guldens, doch onder in een der zakken een groote bos sleutels, van dewelke alles aanduidde, dat zij tot het huis, de vertrekken en geldkisten van den vrek behoorden; tot die geldkisten in dewelke volgens het algemeen gerucht, boven mate groote sommen op elkander waren gehoopt.

Op dit oogenblik ontstaat bij Faizo het denkbeeld, dat hij meer dan ooit, der wijzen steen, dat voorwerp van zoo vele nacht waken en navorschingen nabij is. Even vaardig een ontwerp uit te voeren, als hetzelve te verzinnen, begreep hij met dit toeval zijn voordeel te kunnen doen, en dat, vermits de fortuin zich zelve aan hem aanbood, hij dwaas zou handelen, met haar niet aan te nemen. « Waarom," zeide hij bij zich zelven, « zou ik niet terstond naar den schat des vreks mij begeven? Ik ben zeker, niemand in zijn huis te zullen vinden, die mij denzelven betwist. Waarom zou ik denzelven niet gerustelijk uit dat huis in het mijne overbrengen? Wie toch zou mij zulks in eenen nacht als deze, waarin het dondert als of de hemel in storten zal, kunnen beletten? Daarenboven is het weldra middernacht; er is niemand die niet slaapt, of zich ten minste niet achter slot en grendel veilig waant. Ik ben hier alleen, en de moordenaar van den armen vrek, moet sedert lang reeds de vlugt genomen hebben, zonder zich op te houden, om te zien tot wien hij zijne toevlugt genomen heeft. En wie toch zou dan, bijaldien ik zulks zelf niet verraad, immer op het denkbeeld kunnen komen, dat Grimaldi de vrek, zich gevaarlijk gekwest, in mijn huis begeven had, en aldaar gestorven is? Ziedaar voorzeker een onverwacht geluk. En daarenboven, zoo ik op den inval kwam, om overal de ware toedragt der zaak te verhalen, wie weet of men mij gelooven zou? Men zou kunnen zeggen, dat *ik* en niemand anders, Grimaldi bestolen en van het leven beroofd had; ik zou ontwijfelbaar in hechtenis genomen, op de pijnbank gebragt worden, ... en hoe zou ik in staat zijn mij te regtvaardigen. Ik huiver om met de bedienaars van het heilig regt te doen te hebben, want zeer waarschijnlijk kwam ik nimmer gezond en onbeschadigd uit hunne handen. Wat kan ik beters doen? De fortuin begunstigt den stoutmoedigen, welaan! ik wil stoutmoedig zijn, om mij tenzelfden tijde, aan eene hagchelijke omstandigheid en een behoeftig leven beide te onttrekken."

Dus met zich zelven sprekende, bergt Fazio de sleutels in zijn borst en eenen met pelterij gevoerden mantel over zijne schonders werpende, vertrekt hij, zijne oogen onder den zeer breeden afhangenden rand van zijnen hoed verbergende, zich met eene dievenlantaarn in den hand aan den wind en den hagel bloot-

stellende, met een uitterlijk vrolijk aanzien. Aan de deur van Grimaldi's huis, niet ver van het zijne verwijderd, gekomen, neemt hij twee der grootste sleutels, en treedt binnen, regelregt zich naar het vertrek, hetwelk hem toescheen het meest geheime en het meest afgelegene te zijn, begevende, was hij even spoedig tot in hetzelve doorgedrongen, alwaar hij eene groote ijzeren kist vond, dewelke het hem na eenige zwarigheden gelukte te openen. In deze kist bevond zich weder eene andere: in deze laatste weder een derde; de ontsluiting van welke al moeijelijker en moeijelijker werd.... maar, welke schatten blonken hem dáár in de oogen, na alle hinderpalen te boven gekomen te zijn! In ééne afdeeling bevonden zich goude ringen, kettingen, kleinooden en allerlei soorten van edelgesteenten; in eene andere, zakken tot berstens toe vol van rolletjes wel getelde en met *etiketten* voorziene dukaten. Fazio opgetogen van vreugde, liet de zakken met kleinooden onaangeroerd, en met de woorden: « Al deze schoone dingen zouden kunnen herkend worden, ik wil mij enkel tot het goud bepalen;" maakte hij zich van de met goud gevulde zakken meester, en dezelve onder den arm nemende, begaf hij zich met zijnen kostbaren last op weg, dien hij tot aan zijn huis vervolgde, zonder iemand te ontmoeten, zoo vreesselijk hield het onweder aan.

Fazio echter te zijnent terug keerende, verborg zijnen schat, verwisselde van kleederen, en even sterk als werkzaam, nam hij den ouden vrek op zijne schouderen, en bragt hem in zijnen kelder. Daar zette hij zich aan het graven eener kuil, diep genoeg om het lijk, geheel gekleed, en met de bos sleutels in een der zakken, te kunnen bevatten. Hetzelve begraven, en met dakpannen en kalk zoodanig overdekt hebbende, dat men niet kon zien, dat de grond daar, niet lang geleden, opgegraven geweest was, begaf hij zich weder naar boven en aan het tellen van den zoo plotseling geërfden schat. — Zoo vele rijkdommen verblindden bijna zijne oogen. Iedere zak hield niet meer en niet minder dan drie duizend dukaten in, overeenkomstig het daar buiten op geplaatste opschrift. Fazio sloot alles in eene latetafel, van dewelke hij den sleutel bij zich hield. Zijne tweede zorg was, de zakken des gierigaards in het tot het herscheppen van metalen aangelegde groote vuur te verbranden: zijne smeltkroes, blaasbalgen, zijn lood en tin, al hetwelk hij nu niet meer behoefde, weg te werpen. Dit gedaan zijnde, begaf hij zich ter rust.

De dag brak aan en de storm was bedaard: Fazio die zijne krachten weder moest verzamelen, sliep tot aan het uur der vesper: alstoen stond hij op en begaf zich naar de groote plaats en de beurs, alwaar hij al op en neder wandelende trachtte te vernemen, of er niet eenig gerucht, betrekkelijk de verdwijning van den doode in omloop ware, doch vernam dien dag geven min als den volgenden, iets daaromtrent. Den derden dag, niemand den vrek aan, zijne gewone bezigheden ziende, begon men elkander daarop opmerkzaam te maken, en zijn huis gesloten blijvende, vermoedde men, dat hem het een of ander ongeluk kon overgekomen zijn. Vervolgens vertoonden zich de vrienden waarmede hij het laatst geavondmaald en die verhaalden hoe hij den avond doorgebragt had, doch dit was alles wat men kon te weten komen. Eindelijk beval de regtbank, dat men in naam der wet, zijn huis met geweld zou openen; alwaar men tot groote verwondering der aanwezigen, in schijn, alles vond gelijk hij het moest gelaten hebben. Zijne boeken, zijne kleinooden, zijn huisraad stond onaangeroerd daar, zoo zelfs, dat alle denkbeeld aan diefstal verviel. Men leide beslag op al zijne goederen, en loofde door middel van openbare aankondigingen, eene groote belooning uit, aan dengenen die Guglielmo Grimaldi, dood of levend, wist op te sporen; doch alle nasporingen waren vruchteloos, en hoe vele geruchten, hoe veel ongerustheid deze gebeurtenis ook verwekt had, niets lekte er uit! Ten einde van drie maanden, de regering met Genua in oorlog zijnde, en geen enkele bloedverwant zich opdoende om zijne regten op de nalatenschap van Grimaldi, te doen gelden, werden zijne goederen ten behoeve van den staat verbeurd verklaard; waarbij als eene zonderlinge omstandigheid aangemerkt werd, het niet daarbij vinden van gemunt geld.

(*Het vervolg hierna.*)

ADVERTENTIEN.

TRANSPORTEN.

Den 11den Julij 1832, J. G. GEIJER, aan Jn. VOET, van het Huis en Erf, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, bekend onder La. D. No. 445.

Den 18den dito, M. C. AULORIUS, C. H. AULORIUS en J. B. LOUZADA Mz. qq., aan A. P. AULORIUS, van ⅔ aandeelen van het Huis en Erf aan de *Wagenwegstraat*, bekend onder La. D. No. 122.

Idem, J. H. HOTH, aan D. G. NEIJ, van het Erf en Gebouwen, aan de *Saramaccastraat*, bekend onder La. D. No. 537.

Den 25sten dito, ALEX. SALOMONS, *Vendumeester*, aan H. GOUDMAN, van het Huis en Erf, aan de *Saramaccastraat*, L. D. No. 527.

HIJPOTHEEK.

Den 19den Julij 1832. M. E. BUSCHMAN, Eerste Hijpotheek, te vestigen op de Suiker-Plantaadje *La Singularité* cum annexis, ten behoeve S. A. WITTERING en H. J. A. WITTERING qq. Gebroeders WITTERING te *Amsterdam*.

Paramaribo, den 26 Julij 1832.

WENTHOLT.
Secretaris.

Op Autorisatie van de Commissie uit het Gemeente Bestuur, tot de zaken der *Nieuwe Wees-, Kuratele- en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen de Ambtenaren provisioneel belast met dat Departement, over zes weken, de dag nader te bepalen, publiek verkoopen:

Een Huis en Erf, staande en gelegen alhier aan de *Buurestraat*, La. D. No. 668, aankomende den Boedel de vrije LENA van LENTZ.

Paramaribo den 27 Julij 1832.

De Scriba van opgemelde Commissie,
R. GOLLENSTEDE.

Wordt bij publieke Inschrijving, aan de meest biedende (mits goedgekeurd wordende), te koop aangeboden:

Van Plantagie *Catharina Sophia*, 38 vaten SUIKER.

De koper moet dezelve voor eigen rekening en risico afhalen.

De genen, welke genegen zijn de Suiker te bezigtigen, kunnen zich op gemelde Plantagie vervoegen, of bij den ondergeteekende aan Huis.

De Inschrijvings-billetten, zullen ter Griffie van den Hove *van Civile en Crimineele Justitie* worden aangenomen, tot Donderdag den 2den Augustus e. k., als wanneer dezelve op Vrijdag den 3den daaraanvolgende, door Heeren Gecommitteerde Raden, zullen worden geopend.

Paramaribo den 26 Julij 1832.

V. van HALM Jz. Seq. c. s.

Op l. l. Donderdag den 19 dezer, overleed alhier, in den ouderdom van 72 jaren, Vrouwe JOHANNA GEERTRUIDA BEAULES, weduwe D. BREDERODE.

Deze tot kennisgeving aan familie, vrienden en bekenden.

Paramaribo den 24 Julij 1832.

C. A. BATENBURG.
J. F. MEIJER,
Executeuren Testamentair

NB. Executeuren voornd., roepen op alle Crediteuren van den Boedel wijlen Vrouwe J. G. BEAULES, wed. D. BREDERODE, om hunne pretensiën, zoodra mogelijk in te leveren bij den eerst-ondergeteekende.

De ondergeteekenden, als generale en speciale Gemagtigden, van Mejufvrouw ELISABETH COENRAAD GOMPERTS, zullen over zes weken, dag en datum nader te bepalen, publiek door den Vendumeester A. SALOMONS, doen verkoopen:

Een vierde aandeel, in de Plantaadje HIESVELD en UITVLUGT, gelegen in de *Hoer Helena Kreek*, binnen deze Kolonie; aankomende gemelde Mejufvrouw E. C. GOMPERTS, als voor een vierde Erfgename in den Boedel van haren Grootvader, nu wijlen den Heer JOëL GOMPERTS: welk aandeel zij in de maand December a°. p°., van haren gewezenen Voogd den Heer D. M. SANCHES, heeft overgenomen.

De ondergeteekenden roepen voorts bij dezen op, alle Crediteuren van gemelden Boedel en Effecten, uit welke oorzaak ook de schuld zich mogte ontleenen, hetzij vóór- of na den dood van wijlen JOëL GOMPERTS gecontracteerd, daarvan aan hen opgave te doen, ten einde zich daarna te kunnen regelen.

Paramaribo, den 26 Julij 1832.

ALEX. SALOMONS qq.
JOëL GOMPERTS Mz. qq.

De ondergeteekende vindt zich verpligt, uithoofde der veelvuldige teleurstellingen in de voldoening van het hem competerende, wegens gepresteerde Practijk over de Jaren 1822 tot en met 1830, de aan hem verschuldigde vriendelijk te verzoeken, betaling te willen præsteren, zullende hij anders hoe ongaarne ook, zonder onderscheid van persoon, dezelve in regten vervolgen.

Paramaribo, den 27 Julij 1832.

G. BERGMAN,
Chirurgijn.

M. A. KEIJSER, zal HEDEN morgen op Vendu verkoopen: Provisien, Stukgoederen, *Bristol* Suikerkalk, Kantoorbehoeften, Blikwerk, Matroose Hoeden en Petten, geelhegte Houwers en Messen, en een partijtje *Neurenburger* Kramerijen; alsmede een man Neger genaamd: GELUK; aankomende den Boedel wijlen DR. MULLER JR.

De ondergeteekenden, zullen op aanstaande Donderdag den 2 Augustus, des morgens ten *negen* uren, door- en ten Huize van den Vendumeester J. E. LIJONS, doen verkoopen: diverse Meubelen, mans Klederen, Horlogien, Goud- en Zilverwerk, Wijnen en andere soorten Dranken; alsmede de Negerin CHRISTIANA, met haren zoon CHARLES, en de Negerjongens JOSEPH en WINST, alles nagelaten door nu wijlen den Heer JAN STRAATMAN.— Zullende deze goederen en Slaven, de dag vóór- en op de verkoopdag, bij welgemelde Vendumeester te bezigtigen zijn.

Paramaribo, den 27 Julij 1832.

C. L. G. LINCKERS c. s. qq.

A. SALOMONS, Vendumeester, zal Maandag den 6den Augustus, des namiddags ten *vier* uren, ten huize bewoond door den Heer Mr. J. A. V. VAN ESCH, publiek verkoopen:

Eene fraaije verzameling van *BOEKEN*, bij gedistribueerde Catalogus gespecificeerd; zijnde dezelve Zaturdag den 4den en Maandag den 6den Augustus, van 9 tot 1 uren, te bezigtigen. — En inmiddels uit de hand te koop.

Paramaribo, den 24 Julij 1832.

BOTER in 14 ℔s. vatjes, *à Contant* voor *f* 8,50; te bekomen bij

A. DE LEON JR.

Kapt. D. STEENVELD, voerende het Schip *de Anna en Maria*, zal op den 15 Augustus e. k. naar *Amsterdam* vertrekken.

J. L. G. KUHN vertrekt.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 25sten dezer, het Schip *Anna en Maria*, Kapt. D. STEENVELD. JR. van *Amsterdam*.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.